

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1To/2/2023
Identifikačné číslo spisu: 9522100081
Dátum vydania rozhodnutia: 14.08.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:9522100081.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 14. augusta 2023 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného K. O. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, o žiadostiach obžalovaného A. F. a obžalovaného K. K. J. o prepustenie z väzby na slobodu takto

rozhodol:

I. Podľa § 79 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd prepúšťa obžalovaného

A. F., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom Š., S. XXXX/XX,
t. č. v Ústave na výkon väzby a v ÚVTOS Ilava,

na slobodu.

II. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku súd väzbu obžalovaného podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

III. Podľa § 82 ods. 1 písm. a), písm. e), písm. f) Trestného poriadku obžalovanému A. F. ukladá tieto obmedzenia a povinnosti:

- zákaz vycestovať do zahraničia,
- zákaz vzdávať sa z miesta pobytu alebo z obydľia okrem podmienok, ktoré vymedzí probačný a mediačný úradník,
- povinnosť pravidelne, v čase určenom probačným a mediačným úradníkom, dostaviť sa k nemu. Prvýkrát 15. augusta 2023 dostaviť sa na Okresný súd Galanta k probačnému a mediačnému úradníkovi najneskôr do 11.00 hod.

IV. Podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku obžalovanému A. F. ukladá povinnosť oznámiť súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu.

V. Podľa § 82 ods. 3 Trestného poriadku plnenie a kontrolu uložených povinností a obmedzení bude u obžalovaného vykonávať probačný a mediačný úradník Krajského súdu v Trnave s miestom výkonu práce Okresný súd Galanta.

VI. Podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku nariaďuje obžalovanému A. F. kontrolu technickými prostriedkami - zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby podľa § 6 zák. č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

VII. Podľa § 79 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd prepúšťa obžalovaného

K. K. J., nar. X. S. XXXX, bez prihlásenia
bytom D., N. XXX/XX, Slovenská republika,
t. č. v Ústave na výkon väzby a v ÚVTOS Bratislava,

na slobodu.

VIII. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku súd väzbu obžalovaného podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

IX. Podľa § 82 ods. 1 písm. a), písm. e), písm. f) Trestného poriadku obžalovanému K. K. J. ukladá tieto obmedzenia a povinnosti:

- zákaz vycestovať do zahraničia,
- zákaz vzdávať sa z miesta pobytu alebo z obydľia okrem podmienok, ktoré vymedzí probačný a mediačný úradník,
- povinnosť pravidelne, v čase určenom probačným a mediačným úradníkom, dostaviť sa k nemu. Prvýkrát 15. augusta 2023 dostaviť sa na Okresný súd Námestovo k probačnému a mediačnému úradníkovi najneskôr do 11.00 hod.

X. Podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku obžalovanému K. K. J. ukladá povinnosť oznámiť súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu.

XI. Podľa § 82 ods. 3 Trestného poriadku plnenie a kontrolu uložených povinností a obmedzení bude u obžalovaného vykonávať probačný a mediačný úradník Krajského súdu v Žiline s miestom výkonu práce Okresný súd Námestovo.

XII. Podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku nariaďuje obžalovanému K. K. J. kontrolu technickými prostriedkami - zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby podľa § 6 zák. č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 2T/1/2022 z 8. decembra 2022 tak, že v bode I. výrokovej časti zmieneneho rozsudku (okrem iných) obžalovaného A. F. uznal za vinného pre skutok 2/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného obdobia roku 2005 do presne nezisteného času, maximálne do polovice roku 2017, odoberal v meste I. cez tzv. „mŕtve schránky" v J. N. C., od N. F. a X. S. metamfetamín, pričom sa jednalo o maximálne odbery v množstve priemerne 100 gramov metamfetamínu v rámci jedného

odberu, v perióde raz za mesiac, kde mu počas tohto obdobia odovzdali N. F. a X. S. ako tzv. „A.“ celkovo najmenej 15,1 kg metamfetamínu pri cene 20 eur za gram, (teda v celkovej výške 302.000 eur za metamfetamín), pričom po rozdelení „A.“ N. F. a X. S. pokračoval v odbere metamfetamínu minimálne od polovice roku 2017 do konca roku 2019 od N. F., kde za toto obdobie odobral celkovo najmenej 3,1 kg metamfetamínu pri cene 20 eur za gram (teda v celkovej výške 62.000 eur za metamfetamín) a následne metamfetamín predával nižšie postaveným dílerom, pričom metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, s tým, že N. F. a X. S. už boli právoplatne odsúdení.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky.

Tým istým rozsudkom bol obžalovaný K. K. J. uznaný za vinného pre skutok 4/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase po roku 2017, po rozdelení dvojice N. F. a X. S., zabezpečil v Poľskej republike dve várky tabletky zn. Cirrus 120 mg, s obsahom účinnej látky pseudoefedrínu o hmotnosti 5,3 kg za várku na účely ich predaja na výrobu metamfetamínu a tieto odovzdal K. Z., ktorý ich následne sprostredkoval W. S. a tie si potom prevzal X. S. na základe vzájomnej dohody, ku ktorej došlo na rodinnom dome v obci D. medzi W. S. a K. Z., kde za tieto várky zaplatil X. S. dokopy 23.000 eur, pričom K. Z. zabezpečil v Poľskej republike tabletky na účely ich predaja na výrobu metamfetamínu aj následne, pretože X. S. pokračoval v obchodovaní s K. Z. už bez sprostredkovateľa a tak X. S. prevzal postupne, najneskôr do konca roka 2019, v dome K. Z. v D., ako aj pred obchodom Lidl v F., minimálne osem várok tabletiiek Galpseud balených po 100 tabletiiek v plastových fľaštičkách a minimálne 20 várok tabletiiek zn. Cirrus 120 mg s obsahom účinnej látky pseudoefedrínu o hmotnosti 5,3 kg za várku, pričom za každú várku zaplatil X. S. K. Z. 11.500 eur (teda celkovo bola vyplatená suma vo výške 322.000 eur) a sumu za vyplatené tabletky si K. K. J. podelil s K. Z., pričom efedrín je v zmysle nariadenia ES č. 273/2004 o prekurzoroch drog zaradený do zoznamu určených látok v kategórii 1, pseudoefedrín je možné okrem iného použiť ako surovinu - prekurzor pri príprave metamfetamínu a metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok s tým, že: W. S. je trestne stíhaný v samostatnom konaní a o jeho vine ešte nebolo rozhodnuté, N. F., X. S. a K. Z. už boli právoplatne odsúdení.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky.

Obžalovaní A. F. a K. K. J. boli v bode II. naposledy citovaného rozsudku podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku

oslobodení spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/2 Gv 20/21/1000-346, podanej na Špecializovaný trestný súd 4. marca 2022, za skutok 1/ právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorého sa mal (spolu s ďalšími) dopustiť takto

v presne nezistenom čase, najskôr však od roku 2007, sa v Trnavskom kraji, popri existujúcom zoskupení osôb, ktorého hlavným predstaviteľom bol nebohý K. J., začala postupne formovať zločinecká skupina nazývajúca sa „A.“, pozostávajúca z jednotlivých členov, ako aj osôb činných pre zločineckú skupinu, kde na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol K. C., ktorý riadil a koordinoval jej nižšie hierarchicky postavených členov pri páchaní rôznorodnej trestnej činnosti, špecifikujúcej sa predovšetkým na drogovú trestnú činnosť, ktorá takto kompaktno fungovala až do zadržania najvyšších činiteľov tejto zločineckej skupiny,

následne v presne nezistenom čase, najskôr však od roku 2010, sa v Trnavskom kraji, popri existujúcom zoskupení osôb, ktorého hlavným predstaviteľom bol nebohý K. J., začala postupne formovať zločinecká skupina nazývajúca sa „L.“, pozostávajúca z jednotlivých členov, ako aj osôb činných pre zločineckú skupinu, kde na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol I. L., ktorý riadil a koordinoval jej nižšie hierarchicky postavených členov pri páchaní rôznorodnej trestnej činnosti, špecifikujúcej sa predovšetkým na drogovú trestnú činnosť, ktorá takto kompaktno fungovala až do zadržania najvyšších činiteľov tejto zločineckej skupiny,

kde na stredných úrovniach hierarchie v skupine sa nachádzali, okrem iných, osoby v rámci zločineckej skupiny tzv. „A.“ S. S., K. S., X. J., K. N., a v rámci zločineckej skupiny tzv. „L.“ A. K., X. S., N. F., X. J., Z. J., K. P., ktorí plnili svoje úlohy v rámci skupiny pri páchaní najmä drogovej trestnej činnosti, pričom každý člen na nižšom stupni zabezpečoval, či už osobne, alebo prostredníctvom ďalších členov skupiny, resp. doteraz presne nezistených páchatel'ov, výrobu drog - metamfetamínu, ktorý následne distribuovali hlavne v Trnavskom kraji a jeho okolí, pričom pre zločineckú skupinu tzv. „A.“ boli činné osoby T. I., K. R., N. K., T. K., K. J., N. J., U. I., N. J., K. K. a K. K. a pre zločineckú skupinu tzv. „L.“ X. O., K. O., A. F., K. Z., obv. K. K. J., W. Z., W. S., K. J., N. J., V. J., ktoré konali na základe pokynov členov zločineckej skupiny, kde postavenie a činnosť osôb v rámci skupiny bolo nasledovné; N. F. a X. S. si zabezpečovali tabletky a aj iné prekurzory na výrobu metamfetamínu, a to najmä od osôb X. J., K. N., K. O., K. Z. prostredníctvom K. K. J., z ktorých N. F. a X. S., resp. prostredníctvom tzv. „varičov“, ku ktorým patrili W. J. a N. B., Z. J., X. O., W. Z., vyrábali metamfetamín, ktorý prostredníctvom svojej siete dilerov, ku ktorým patrili okrem iných aj A. F., N. J., V. J., predávali metamfetamín menším, doposiaľ nestotožneným dilerom, resp. konečným spotrebiteľom; K. C., S. S. a K. S. si zabezpečovali tabletky, a aj iné prekurzory na výrobu metamfetamínu, a to najmä od osôb X. J., K. N., kde prostredníctvom tzv. „varičov“, ku ktorým patrili okrem iných T. I., vyrábali metamfetamín, ktorý prostredníctvom svojej siete dilerov, ku ktorým patrili okrem iných aj K. R., N. K., T. K., K. J., N. J., U. I., N. J., K. K., K. K., predávali metamfetamín menším, doposiaľ nestotožneným dilerom, resp. konečným spotrebiteľom, kde K. J. takto získaný metamfetamín odpredával, okrem iných, aj A. K.,

pričom obidve tieto skupiny sa navzájom tolerovali, rešpektovali, vzájomne medzi sebou kooperovali, a to v záujme zabezpečenia čo najlepších podmienok pri páchaní drogovej trestnej činnosti, ktoré spočívali najmä v zadovážovaní liekov obsahujúcich pseudoefedrín, komponentov slúžiacich na výrobu metamfetamínu, personálnej stability pri samotnej výrobe metamfetamínu, čím garantovali plynulé fungovanie oboch skupín, a tým pádom ich dlhoročnú dominanciu v rámci predaja omamných a psychotropných látok na území celej Slovenskej republiky, pričom celá, takto riadená a dôsledne koordinovaná činnosť, bola vykonávaná za účelom zisku pre jednotlivých členov a osôb činných pre zločineckú skupinu,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli stíhaní.

Proti tomuto rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali odvolanie aj obžalovaní A. F. a K. K. J..

Predmetná trestná vec obžalovaný K. O. a spol. je odo dňa nápadu 9. februára 2023 vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1To/2/2023 .

+ + +

Obžalovaný A. F. doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 19. júla 2023 prostredníctvom obhajkyne žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú písomne odôvodnil nasledovne:

„V predmetnej trestnej veci sa nepretržite nachádzam vo výkone väzby, a to odo dňa môjho zadržania, t. j. od 04. mája 2021, kedy mi bolo zároveň vznesené obvinenie, a to Uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 04. 05. 2021 v bode č. 1 predmetného rozhodnutia zo spáchania trestného činu právne kvalifikovaného ako zločin založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny podľa §-u 296 Trestného zákona a v bode č. 2 predmetného rozhodnutia zo skutku právne kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa §-u 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, a to na skutkovom základe uvedenom vo výroku uznesenia o vznesení obvinenia. Medzičasom väzba mojej osoby mi bola zároveň predĺžená a to na základe návrhu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR zo dňa 04.11.2021, pričom tento návrh prokuratúry bol následne podporený rozhodnutím súdov oboch stupňov. Dňa 04. marca 2022 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR podal na moju osobu obžalobu, a to pod sp. zn: VII/2 Gv 20/21/1000-346, pričom v zmysle uvedeného následne došlo k prejednaniu mojej väzby, kedy súd prvého stupňa dospel k záveru, že dôvody väzby mojej osoby pominuli, čoho následkom bolo rozhodnutie, a to Uznesenie Špecializovaného trestného súdu Pezinok zo dňa 16. marca 2022, sp. zn: 2T/1/2022. Na základe sťažnosti prokurátora, o ktorej následne rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 31. marca 2022, kedy uznesením sp. zn: 2Tostš 7/2022 zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a ponechal ma naďalej vo väzbe. Medzičasom došlo k vyhláseniu rozsudku, a to súdom prvého stupňa dňa 08. decembra 2022, čo je ctenému súdu známe.

Z pohľadu otázky väzby je podstatný fakt, že touto sa súdy reálne zaoberali naposledy v októbri 2022, pričom je na mieste konštatovať, že opodstatnenosť mojej väzby k dnešnému dňu nebola skúmaná viac ako 8 kalendárnych mesiacov. Pokiaľ ide o otázku dôvodov mojej väzby, mám za to, že táto už bola plne zodpovedaná a preskúmaná. Po celú dobu, a to odo dňa môjho zadržania som vždy zotrval na mojich vyjadreniach, moje vyjadrenia som nemenil a logicky, ako aj systematicky som objasnil moje vzťahy aj naše konflikty medzi osobami svedkov, a to X. S. a N. F.. Výpovede menovaných svedkov boli v zásade neustále aplikované ako argument na ‚obhájenie‘ mojej väzby, a to po celú dobu prípravného konania.

Aj keď nie som právne znalý, mám za to, že v danom prípade ide o neakceptovateľne dlhú dobu, ktorú nemožno označiť inak ako ‚prietahy v konaní‘. Ustálená judikatúra zakotvuje, že v prípade neriešenia a neskúmania dôvodov väzby po dobu 3 kalendárnych mesiacov, ide o neprimeraný zásah do osobnej slobody jednotlivca. V mojom prípade je na mieste konštatovať dvojnásobok uvedenej doby. Z tohto dôvodu uvádzam, že ide o otázku nie zanedbateľnú, nakoľko som väzobne stíhaný, a to značne dlhú dobu bez akéhokoľvek preukázania opodstatnenosti zásahu do mojej osobnej slobody. Vo svojej podstate v súčasnosti väzba mojej osoby neplní funkciu, ktorú jej prideliť zákonodarca, ale priamo nahrádza samotný trest, ktorý mi však nebol právoplatne uložený. Rešpektujúc význam, ako aj závažnosť inštitútu väzby, je potrebné podotknúť, že akýkoľvek dôvod väzby je v zmysle judikatúry významný a dostatočný, len pokiaľ je založený na skutočnostiach preukazujúcich fakt, že ponechanie trestne stíhanej osoby na slobode alebo jej prepustenie z väzby môže skutočne spôsobiť následky, ktoré sú obsahom obavy ako väzobného dôvodu. Dôvodom preventívnej väzby obvinených teda nemôže byť iba určitá dôkazná situácia, abstraktná úvaha, ale musia existovať konkrétne skutočnosti nasvedčujúce dôvodnej obave tak, ako si to vyžaduje ustanovenie § 71 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku. Vo vzťahu k doteraz uvádzaným „dôvodom“ väzby uvádzam, pre možnosť vzatia obvineného do väzby sa vyžaduje existencia dôvodnej (nie iba abstraktná, hypotetická) obavy, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, pričom nebezpečenstvo z obavy jeho úteku ako aj pokračovania v páchaní trestnej činnosti musí byť tak naliehavé a aktuálne, že v záujme ochrany spoločnosti je potrebné obvineného izolovať od spoločnosti. Ako je nesporné, takáto obava v mojom prípade nielenže nebola zadokumentovaná, avšak ani nevyplýva zo žiadnych relevantných skutočností. Na tomto mieste je na mieste podotknúť, že s plynutím času je uvedené potrebné skúmať precíznejšie a citlivejšie, keďže v prípade otázky väzby ide o zásah do osobnej slobody jednotlivca, majúci vážny dopad na jeho život.

Nepoznám žiaden dôvod, ktorý by bránil viesť trestné stíhanie voči mojej osobe bez mojej izolácie od spoločnosti za plného rešpektovania môjho práva na osobnú slobodu ako aj dodržania princípu prezumpcie nevinoty.

Rovnako opakovane zdôrazňujem (čo už bolo niekoľkokrát uvedené), že mám stabilné rodinné zázemie, trestnému stíhaniu sa vyhýbať nebudem, budem sa zdržiavať v mieste svojho trvalého pobytu, ktoré je

orgánom činným v trestnom konaní známe, ako aj na miestach povolených z titulu voľného pohybu, budem preberať doručované zásielky, zúčastňovať sa na všetkých úkonoch a podrobím sa všetkým obmedzeniam zo strany súdu a orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mi budú uložené. Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že v mojom prípade nie sú zadokumentované žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu, opodstatnenosť, teda dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 c) Trestného poriadku tak, ako boli doposiaľ ustálené a preto žiadam, aby som bol prepustený z väzby na slobodu."

Vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu doručenej Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky rovnako 19. júla 2023 obžalovaný K. K. J. prostredníctvom obhajcu písomne dôvodil:

„V predmetnej trestnej veci mi je nepretržite odňatá sloboda odo dňa môjho zadržania, t. j. od 02. novembra 2021. Už dnes je zrejmé, že nadkvalifikovanie čo do zločinu podľa ust. § 296 Trestného zákona bolo od počiatku iluzórne, a teda aj napriek viacerým námietkam obhajoby a vedomosti o tejto skutočnosti zo strany súdu, bola celá vec v rámci prípravného konania a konania pred súdom prvého stupňa týmito vedená ako orgánmi nepríslušnými na prejednanie veci a rozhodnutie o nej. Dávame tunajšiemu súdu do pozornosti rozhodné skutočnosti, na ktoré súd do teraz neprihliadal, a to že s liekmi obsahujúcimi efedrín alebo pseudoefedrín (ako aj s inými liekmi) mala obchodovať spoločnosť N., teda právnická osoba s trestnoprávnou subjektivitou, ktorej nebolo vznesené obvinenie, ale zároveň mne obvinenie vznesené bolo. Je nepochybné, že „moje podnikanie, a teda ani mnou vykonávaná činnosť nebola v rozpore so zákonom, s poukazom na Uznesenie Súdneho dvora z 2. marca 2017, vo veci C-497/16 Juraja Sokáča (ČR), podľa ktorého: „lieky (obsahujúce účinné látky podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 o prekurzoroch drog, ako je efedrín a pseudoefedrín) sú vylúčené z rozsahu pôsobnosti Nariadenia č. 1258/2013 a Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1259/2013, ktorým sa mení Nariadenia Rady (ES) c. 111/2005 .“ Súdny dvor Európskej únie skonštatoval, že lieky s obsahom efedrínu alebo pseudoefedrínu nie je možné v zmysle práva Európskej únie považovať za prekurzor. Tento rozsudok, vo veci C-497/16, sa vzťahuje aj na Slovenskú republiku a je pre slovenské súdnictvo záväzný. Je potrebné preto ustáliť, že „medicínske výrobky, ktoré obsahujú efedrín alebo pseudoefedrín, nie sú zahrnuté do skupiny prekurzorov, sú považované za lieky“. Samotná trestná činnosť spočíva v obchodovaní s prekurzorom ako čistou účinnou látkou efedrín a pseudoefedrín alebo spočíva v zneužití liečiv, chemickým procesom na výrobu metamfetamínu, teda na iný účel, na aký boli lieky vyrobené pre konečného užívateľa. Ja som sa však nedopustil ani jedného z uvedených konaní, a preto nemožno hovoriť o splnení prvej materiálnej podmienky. Dávam opätovne do pozornosti, že moje spoločnosti disponovali príslušnými licenciami na obchodovanie s liečivami, o čom bol do spisu založený aj príslušný listinný dôkaz.

Z pohľadu otázky väzby je však podstatný fakt, že touto sa súdy reálne zaoberali naposledy pred viac ako troma mesiacmi, pričom je na mieste konštatovať, že opodstatnenosť mojej väzby k dnešnému dňu nebola skúmaná viac ako 3 kalendárne mesiace. Po celú dobu, a to odo dňa môjho zadržania som vždy zotrval na mojich vyjadreniach, moje vyjadrenia som nemenil a logicky, ako aj systematicky som objasnil moje vzťahy aj konflikty medzi mnou a osobou svedka, K. Z., ktorá pramení zo spoločných podnikateľských aktivít, za ktoré bolo z mojej strany tiež podané trestné oznámenie. Výpovede menovaného svedka boli v zásade neustále aplikované ako argument na ‚obhájenie‘ mojej väzby, a to po celú dobu prípravného konania. Mám za to, že doba 21 mesiacov vo väzbe je neprimerane dlhá a s odkazom na skutočnosť, že neprávoplatne rozhodnuté vo veci bolo v období 12/2022. Ustálená judikatúra zakotvuje, že v prípade neriešenia a neskúmania dôvodov väzby po dobu 3 kalendárnych mesiacov ide o neprimeraný zásah do osobnej slobody jednotlivca. V mojom prípade je na mieste konštatovať kvalifikované uplynutie uvedenej doby.

Som teda naďalej väzobne stíhaný bez akéhokoľvek preukázania opodstatnenosti zásahu do mojej osobnej slobody, čo mi ničí nielen osobnosť v prostredí, ako je ÚVV, ale tiež rodinné vzťahy, priateľské väzby, podnikanie, ktoré som dlhé roky budoval a podobne. Nehovoriac o tom, že nie som v takmer žiadnom kontakte so svojou dcérou. Vo svojej podstate v súčasnosti väzba mojej osoby neplní funkciu, ktorú jej prideluje zákonodarca, ale priamo nahrádza samotný trest, ktorý mi však nebol právoplatne uložený.

Z môjho pohľadu ako väzobne stíhanej osoby si dovoľujeme tvrdiť, že nájst' správnu mieru intenzity zásahu do základných ľudských práv v mojom konkrétnom prípade možno použitím prostriedkov monitorovania pohybu, zavedením obmedzujúcich opatrení, ktoré by spočívali v zákaze vycestovania do

zahraničia, pohybu len v rámci súdom vymedzenej oblasti, zákazu kontaktu a priblíženia k určitým osobám a okrem iného tiež dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V prípade prepustenia na slobodu by som sa naďalej zdržiaval na území Slovenskej republiky, a to v priestoroch bytu č. X na adrese N.Á. XXX/XX, XXX XX D., Slovenská republika (byt je vo vlastníctve obchodnej spoločnosti, kde jedinou majetkovú účasť tvorí podiel mojej manželky). Žiaľ, nateraz sa všeobecné a teoretické odôvodnenia rozhodnutí Najvyššieho súdu o ponechaní ma vo väzbe neopreli o konkrétne aktivity, pri ktorých vzniká tak zásadná obava o také moje správanie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že by som mal pokračovať v páchaní trestnej činnosti. S poukazom na doterajšiu ustálenú súdnu prax, z ktorej vyplýva, že „konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z možného väzobného následku sa rozumejú len také skutočnosti, ktoré reálne odôvodňujú takúto obavu. Nepostačuje preto len akési hmlisté, neisté a konkrétnymi skutočnosťami dostatočne neodôvodnené podozrenie z následku predpokladaného v ust. §71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku. Viedlo by to totiž k nedôvodným zásahom do Ústavou SR zaručenej osobnej slobody“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.02.2010, sp. zn. 3Tost 3/2010). Ako je nesporné, takáto obava v mojom prípade nielenže nebola zadokumentovaná, avšak ani nevyplýva zo žiadnych relevantných skutočností. V záveroch judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pre počiatkové štádium väzby postačuje existencia, resp. trvanie dôvodného podozrenia, že zadržaná osoba spáchala trestný čin. Po uplynutí určitého času však už splnenie tejto podmienky nestačí a treba zisťovať, či sú dané aj iné dôvody ospravedlňujúce pozbavenie slobody a či sú relevantné a dostačujúce. Tieto dôvody v súčasnej dobe nevidím a naopak vidím veľký priestor na využitie inštitútov nahradzujúcich väzobné stíhanie. Nemožno badať iný zmysel a účel, ako využitie väzobného trestného stíhania ako nástroja na mučenie.

Nepoznám žiaden dôvod, ktorý by bránil viesť trestné stíhanie voči mojej osobe bez mojej izolácie od spoločnosti za plného rešpektovania môjho práva na osobnú slobodu, ako aj dodržania princípu prezumpcie neviny. Rovnako opakovane zdôrazňujem (čo už bolo niekoľkokrát uvedené), že mám stabilné rodinné zázemie, trestnému stíhaniu sa vyhýbať nebudem, budem sa zdržiavať v mieste pobytu tak, ako uvádzam vyššie (byt v D., SR), ktoré je orgánom činným v trestnom konaní známe, ako aj na miestach povolených z titulu voľného pohybu, budem preberať doručované zásielky, zúčastňovať sa na všetkých úkonoch a podrobím sa všetkým obmedzeniam zo strany súdu a orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mi budú uložené.

Nakoľko mám za to, že uvedené skutočnosti značne oslabujú pomyselné dôvody pre moje väzobné trestné stíhanie, ako aj trestné stíhanie samotné, a tiež vzhľadom na skutočnosť, že nemožno za žiadnych okolností hovoriť o splnení podmienok pre moje ďalšie držanie ako obvineného vo väzbe, podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, týmto žiadam o prepustenie z väzby na slobodu za prípadného súčasného nariadenia príslušných obmedzujúcich opatrení, aby tak mohol byť naplnený účel trestného konania aj bez ďalšieho využitia najintenzívnejšieho zásahu do mojich základných práv, ako je obmedzenie osobnej slobody v ústave na výkon väzby. Mám za to a navrhujem, aby súd rozhodol o mojom prepustení z väzby na slobodu, a to vzhľadom na skutočnosť, že v prípade mojej osoby v tejto trestnej veci naďalej nejestvuje väzobný dôvod podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak konajúci súd vzhľadom na to, že v danej veci pri mojej osobe jestvuje väzobný dôvod podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, žiadam, aby bola väzba nahradená niektorým zo širokej škály inštitútov, ktoré právny poriadok roku 2023 ponúka, a síce;

- dohľadom probačného a mediačného úradníka za prípadného súčasného uloženia obmedzujúcich opatrení spočívajúcich v:

-zákaze vycestovania do zahraničia okrem prípadov povolených probačným a mediačným úradníkom a povinnosti odovzdať svoj cestovný pas,

-zákaz vzdávať sa z miesta obydľia, kde sa budem nachádzať v prípade prepustenia na slobodu - bytu č. X na adrese N. XXX/XX, XXX XX D., Slovenská republika (ktorá je vo vlastníctve obchodnej spoločnosti mojej manželky); okrem prípadov vymedzených probačným a mediačným úradníkom,

-povinnosť v lehotách stanovených probačným a mediačným úradníkom dostaviť sa na určené miesto,

-zákaz styku a kontaktu s určenými osobami, ktoré sú obvinené alebo môžu byť svedkami v trestnej veci,

a to aj za súčasného nariadenia kontroly technickými prostriedkami podľa ust. § 82 ods. 4 Trestného poriadku."

Z výsluchu obžalovaného A. F. zo 14. augusta 2023 vyplynulo:

„V plnej miere zotrvávam na dôvodoch svojej písomnej žiadosti. V prípade prepustenia sa budem zdržiavať na adrese trvalého pobytu S. XX, Š., t. j. rodinný dom., kde býva moja matka a ostatná rodina. Mám možnosť nastúpiť do práce, kde som pracoval predtým, o čom krátkou cestou predkladám potvrdenie.

Budem vykonávať práce pri realizácii umelých trávnikov a športových povrchov. Bezodkladne sa dostavím na akúkoľvek výzvu súdu, prípadne OČTK a budem preberať všetky zásielky. V prípade prepustenia z väzby súhlasím aj s uložením povinnosti a ich elektronickým monitoringom. Na danej adrese budem preberať aj poštu.“

Na výsluchu zo 14. augusta 2023 obžalovaný K. K. J. konštatoval:

„Pridržiavam sa toho, čo som uviedol v žiadosti o prepustenie z väzby. V prípade prepustenia sa budem zdržiavať v D. na adrese, ktorú som uviedol. Na tejto adrese sa budem zdržiavať so svojou družkou a dcérou. Je to bytový dom, budem tam preberať poštu. Na výzvu súdu a OČTK sa bezodkladne dostavím, nebudem mariť trestné konanie. Súhlasím aj s prípadným nahradením väzby elektronickým monitoringom.“

Obhajkyňa obžalovaných A. F. a K. K. J. v konečnom návrhu uviedla:

„Pridržiavam sa písomne podaných žiadostí. Navrhujem vyhovieť. Poukazujem na to, že trestná činnosť tak, ako je žalovaná, im nie je preukazovaná a aktuálne už väzba u oboch prekročila proporcionalitu z hľadiska dĺžky jej trvania. Preto navrhujem žiadostiam vyhovieť v plnom rozsahu.“

Obhajca obžalovaného A. F. v konečnom návrhu uviedol:

„Plne sa pridržiavam písomne podanej žiadosti. Taktiež poukazujem na nedostatočné skutkové zistenia. Poukazujem tiež na časový odstup od údajného spáchania trestnej činnosti a vzatia obžalovaného do väzby, ako aj na dĺžku samotnej väzby, ktorá sa javí byť neproporcionálna. Navrhujem preto v plnom rozsahu žiadosti obžalovaného vyhovieť.“

Na to sa obžalovaný A. F. pripojil k návrhu svojich obhajcov a navrhol žiadosti vyhovieť. Obžalovaný K. K. J. zotrval na svojej žiadosti a tiež sa pripojil k návrhu obhajcov. Zopakoval, že má pracovnú agentúru v R. a bude ďalej podnikáť.

+ + +

Najvyšší súd dospel po vykonaní vyššie uvedeného procesného úkonu a vyhodnotení z neho vyplývajúcich skutočností v spojení s argumentáciou obžalovaného A. F. a obžalovaného K. K. J., obsiahnutou už v nimi podaných žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu v spojení s obsahom súdneho spisu k záveru, že týmto žiadostiam (čo platí prirodzene aj vo vzťahu k nimi prezentovaným žiadostiam na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka) je potrebné vyhovieť.

Z predloženého spisu vyplýva:

- Obžalovaný A. F. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 3Tp/10/2021 zo 6. mája 2021, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/27/2021 zo 16. júna 2021, z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, s tým, že lehota väzby začala plynúť 4. mája 2021.
- Sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu uznesením sp. zn. 3Tp/10/2021 z 19. novembra 2021, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/50/2021 z 1. decembra 2021, predĺžil väzbu A. F. do 4. apríla 2022.
- Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/1/2022 zo 16. marca 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tostš/7/2022 z 31. marca 2021, bol A. F. ponechaný vo väzbe po podaní obžaloby za súčasného konštatovania dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.
- Uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/1/2022 zo 16. júna 2022, v spojení s

uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tostš/14/2022 zo 6. júla 2022, bola podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť obžalovaného A. F. o prepustenie z väzby na slobodu a väzba obžalovaného nebola nahradená peňažnou zárukou ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

- Dňa 27. septembra 2022 bola Špecializovanému trestnému súdu doručená žiadosť obžalovaného A. F. o prepustenie z väzby na slobodu. Na podklade tejto žiadosti Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní konanom 12. októbra 2022 vypočul obžalovaného A. F. a následne na hlavnom pojednávaní konanom 13. októbra 2022 rozhodol napadnutým uznesením o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, potvrdeného uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tostš/19/2022 z 13. októbra 2022.

- Napokon, menovaný obžalovaný podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo 16. júla 2023, ktorá je predmetom rozhodovania v tomto konaní.

- Obžalovaný K. K. J. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2Tp/67/2021 z 5. novembra 2021, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/68/2021 z 24. novembra 2021, z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby obžalovanému začala plynúť od 2. novembra 2021.

- Po podaní obžaloby bolo uznesením Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/1/2022 zo 16. marca 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost-š/7/2022 z 31. marca 2022 rozhodnuté o ponechaní obžalovaného vo väzbe [pri konštatovaní dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

- Následne rozhodoval Špecializovaný trestný súd na základe žiadosti o prepustenie z väzby uznesením zo 16. júna 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost-š/15/2022 zo 6. júla 2022, a to tak, že žiadosť zamietol.

- Špecializovaný trestný súd zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby aj uznesením z 18. novembra 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost-š/20/2022 z 29. novembra 2022.

- Najvyšší súd žiadosť tohto obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zamietol tiež uznesením zo 6. apríla 2023.

- Naposledy menovaný obžalovaný podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu 18. júla 2023 a táto bola predmetom rozhodovania v tomto konaní.

Súhrnne vzaté platí, že nakoľko bol (čiastočne) odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu vyhlásený 8. decembra 2022 a vec následne na podklade podaných odvolaní predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 9. februára 2023, sú práve posledné z vyššie zmienených väzobných uznesení najvyššieho súdu (v prípade obžalovaného A. F. vydané 13. októbra 2022 a pokiaľ ide o obžalovaného K. K. J. zo 6. apríla 2023) väzobnými rozhodnutiami, voči ktorým možno konštatovať personálnu súvzťažnosť ohľadom obžalovaných v súčasnosti podávajúcich žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

S poukazom na obsah predloženého spisu možno v spojení s vyššie vyjadreným vyvodiť záver, že o osobnej slobode menovaných bolo rozhodované plynulo, prednostne a bez akýchkoľvek zbytočných prietahov, resp. že by toto rozhodovanie bolo „poznačené“ inými obdobnými vadami spočívajúcimi v jeho zdĺhavosti alebo neprimeranej dĺžke.

Čo sa týka podmienky dôvodnosti trestného stíhania, s tým priamo úmerne súvisiaca miera dôvodnosti podozrenia z údajného spáchania trestnej činnosti bola celkom zrejme kontinuálne posilnená, o čom svedčí nielen podanie obžaloby prokurátorom, no najmä už neprávoplatné odsúdenie obžalovaných Špecializovaným trestným súdom za skutky, ktoré Špecializovaný trestný súd právne kvalifikoval zhodne ako obzvlášť závažné zločiny (viď úvod konštatáčnej časti tohto uznesenia vyššie).

Preto možno bez väčších pochybností uzavrieť, že existencia dôvodného podozrenia súhrnne pretrváva aj v súčasnej fáze trestného konania. V tejto súvislosti je bez zásadnej relevancie skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd v zostávajúcom rozsahu výrokovvej časti rozsudku obžalovaných oslobodil spod obžaloby v tam uvedenej časti (a tým tak „neuznal“ existenciu, resp. vyjadril nesúhlas s kvalifikovaním údajného konania obžalovaných ako zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona). Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenie sp. zn. 1Tost-š/9/2022 zo 6. apríla 2022)

napokon vyplýva, že ani zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a jeho vrátenie na doplnenie dokazovania a rozhodnutie vo veci nemôže samo osebe postačovať ako dôvod, resp. preukaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere automaticky vedúcej ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby. K oslabeniu dôvodného podozrenia by totiž mohlo dôjsť v zásade vtedy, ak by ďalšie dokazovanie podstatným spôsobom narušilo vierohodnosť dôkazov preukazujúcich vinu (m. m. I. ÚS 35/2016), čo sa však v predmetnej trestnej veci nestalo (o čom svedčí obsah predloženého spisu).

Zo strany najvyššieho súdu je ďalej potrebné pripomenúť, že v tejto „typovo“ rozdielnej fáze trestného konania - pri rozhodovaní o väzbe obžalovaného - všeobecne súdy posudzujú, či z obsahu predloženého spisu možno dospieť k spoľahlivo podloženému záveru o tom, že sa obžalovaný mal dopustiť skutkov, pre ktoré už bola podaná obžaloba, resp. vydaný neprávoplatný odsudzujúci rozsudok a či je skôr spomínané dôvodné podozrenie dostatočne posilnené dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, resp. skutočnosťami explicitne konštatovanými v rámci skutkových a právnych úvah obsiahnutých v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku. Ani v tomto, zásadne pokročilom štádiu trestného konania, neprislúcha všeobecným súdom, ktoré konajú a rozhodujú o väzbe obžalovaného, s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, ako ani z nich plynúce závery.

Preto možno uviesť, že intenzita dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu rozhodne nezoslabla, a to tak čo do jeho faktickej „sily“, nieto do miery, ktorá by opodstatňovala vysloviť jeho úplný zánik. Odvolací súd pritom nijak nespochybňuje právo obžalovaného hodnotiť súčasný dôkazný stav, výsledky vykonaných procesných úkonov, ako aj skôr prezentované konštatovania Špecializovaného trestného súdu [na podklade ktorých dospel Špecializovaný trestný súd (aj) k záveru o vine obžalovaných] ním zvoleným spôsobom. K samotnej dôvodnosti podozrenia z páchanej trestnej činnosti však najvyšší súd poznamenáva, že táto sa nemôže jednoducho „rozplynúť“ v dôsledku údajných prieťahov, ktoré sú obžalovanými pociťované v nimi subjektívne vyjadrenej miere. Takto formulovanú argumentáciu preto odvolací súd nemohol prijať, nakoľko prvky spáchaných trestných činov a s tým spojené skutkové okolnosti sú totiž v konkrétnom štádiu trestného konania dokumentované detailne a pre úplné pochopenie je ich potrebné vnímať v logickej postupnosti a nadväznosti.

Samozrejme platí, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu bol voči odsudzujúcemu výroku napadnutý odvolaniami i obžalovaných, avšak tieto ešte len budú posudzované odvolacím súdom v odvolacom konaní a nie v konaní a rozhodovaní o „paralelne“ jestvujúcej okolnosti, ktorou je otázka potreby ďalšieho väzobného stíhania obžalovaného.

Za tohto právneho stavu neexistuje pre odvolací súd relevantný dôvod, aby sa odklonil v otázke dôvodnosti trestného stíhania obžalovaných od vyššie konštatovaných úvah, nakoľko azda najvýznamnejším „argumentom“ pre vyslovenie pozitívneho záveru o dôvodnosti ich trestného stíhania je prioritne obsah odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorý je síce neprávoplatný, ale má nepopierateľnú výpovednú hodnotu v tom zmysle, že Špecializovaný trestný súd svojím meritórnym rozhodnutím v podstate uznal dôvodnosť podanej obžaloby.

Preto je namieste pripomenúť notoricky známu skutočnosť vyplývajúcu z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine, hoci aj už neprávoplatne odsúdenej väzobne stíhanej osoby a súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obžalovaného a jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Naopak, súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe, resp. existencia dôvodného podozrenia zo spáchania činu je nielen dostačujúca, ale priamo určujúca a limitujúca, keďže rozhodnutím o väzbe nemožno vysloviť vinu (m. m. II. ÚS 115/2016, II. ÚS 626/2016, I. ÚS 417/2018).

V aktuálnom kontexte, t. j. súdneho rozhodovania o väzbe obžalovaných v rámci doposiaľ právoplatne neskončeného súdneho konania trestného preto platí, že najvyšší súd odmieta zaoberať sa čo i len náznakom polemiky obžalovaných so záverom Špecializovaného trestného súdu vyjadrenej v rovine

„vina - nevina“. Predbežné hodnotiace úsudky, ktoré sú v rámci rozhodovania o väzbe obžalovaného zverené všeobecným súdom rozhodujúcim vo fáze trestného konania po podaní obžaloby, nemožno stotožňovať s finálnym „sumarizovaním“ dôkaznej situácie, resp. s konštatovaním viny alebo neviny trestne stíhanej osoby.

Preto platí, že rozhodnutie o väzbe - napriek tomu, že v predmetnej trestnej veci ide o procesne pomerne „vzácnu“ situáciu spočívajúcu v paralelnej existencii tak vydania doposiaľ neprávoplatného odsudzujúceho rozsudku, ako aj rozhodovania o väzbe obžalovaných - nie je rozhodnutím o ich vine alebo nevine. Tento záver konvenuje tomu, že súdy sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriavajú na hodnotenie viny obžalovaného, jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale skúmajú to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe (II. ÚS 626/2016 z 10. augusta 2016). Z pohľadu materiálnych podmienok väzby predovšetkým posudzujú, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, logicky nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia (resp. podaniu obžaloby), čo je predmetom inej a v zásade izolovanej časti trestného konania.

Vyššie vyjadrená dôvodnosť podozrenia, opierajúca sa o tam podrobne rozvedené konkrétne skutočnosti, plne postačuje aj štandardom plynúcim z rozhodovacej činnosti ESLP, ktorá pre dôvodnosť podozrenia vyžaduje určité množstvo faktov, alebo informácií umožňujúcich objektívnemu pozorovateľovi urobiť si záver o tom, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, mohla spáchať trestný čin (viď Campbell a Hartley v. Veľká Británia). Aplikujúc tento tzv. „test objektívneho pozorovateľa“, dospel najvyšší súd k záveru, že v predmetnej veci sú vyššie vymedzené podmienky splnené.

K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Vo vzťahu k ustanoveniu § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba najskôr in abstracto uviesť, že toto upravuje tri relatívne samostatné dôvody preventívnej väzby. Odôvodnenie uznesenia o väzbe, ktorým sa konštatuje existencia dôvodu preventívnej väzby, si vyžaduje zhodnotenie tak povahy i závažnosti trestnej činnosti, ktorú obvinený doteraz (s)páchal, ako aj tých okolností, ktoré s ohľadom na osobu obvineného, jeho sociálne a rodinné pomery, prostredie, v ktorom pracuje, alebo pohybuje sa, vytvárajú, alebo zvyšujú riziko ďalšieho páchania určitej konkrétnej trestnej činnosti (m. m. II. ÚS 597/2012).

Nadväzujúc na uvedené však ani v tejto súvislosti najvyšší súd nemôže súhlasiť s argumentáciou obžalovaných, a dospel preto k záveru, že dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani v tejto fáze trestného konania nepominul. Najvyšší súd dopĺňa, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno naďalej spoľahlivo podoprieť o nasledovné konkrétne skutočnosti.

Je to hlavne obava, že by zo strany obžalovaných mohlo dôjsť k ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti rovnakého druhu, pre ktorú boli postavení pred súd, za účelom zabezpečovania si finančných prostriedkov.

Ďalšie skutočnosti odôvodňujúce väzobné stíhanie obžalovaných môžu spočívať v druhovej povahe stíhanej trestnej činnosti a spôsobe jej údajného spáchania - avšak len v sekundárnom význame s poukazom na takto pokročilé štádium trestného konania. V tomto smere je možné poukázať jednak na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to napr. sp. zn. IV. ÚS 124/2003, III. ÚS 38/2009, III. ÚS 54/2017, ako i na sp. zn. II. ÚS 246/2021 zo 6. mája 2021. Menovaní mali totižto spáchať obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za ktorý bol, zatiaľ neprávoplatne, ale súdom prvého stupňa odsúdený okrem iného obžalovaný A. F. na trest odňatia

slobody vo výmere 20 rokov a obžalovaný K. K. J. na trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov. Najvyšší súd je toho názoru, že ide o okolnosť plne spôsobilú byť použiteľnou ako podporný argument pre ďalšie trvanie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dôvodnosť väzobného trestného stíhania tak obžalovaného A. F., ako aj obžalovaného K. K. J. i v tomto štádiu trestného konania súd nachádza v povahe, závažnosti a mimoriadne vysokej spoločenskej škodlivosti trestnej činnosti, ktorá sa im kladie za vinu.

Najvyšší súd opakuje, že obžalovaní spolu s ďalšími osobami mali participovať na rozsiahlej drogovej trestnej činnosti, premyslene, dlhodobo, cielene a organizovane - so zisťným motívom a v nie nemalom rozsahu. Drogová trestná činnosť, ktorá mala byť páchaná aj obžalovanými, je rozsiahla, sofistikovaná, bola zabehnutá, mala svoj systém a z hľadiska spoločenského dosahu a aj rozsahu výrazne nebezpečná. Vzhľadom na vysokú ziskovosť je predpoklad, že mala slúžiť ako zdroj finančných prostriedkov obžalovaných.

Potrebné je tiež uviesť, že Špecializovaný trestný súd síce odmietol údajné konanie obžalovaných právne kvalifikovať ako spáchané niektorou z foriem trestnej súčinnosti (či už ako spáchané organizovanou skupinou podľa § 129 ods. 2 Trestného zákona, resp. zločineckou skupinou v zmysle ods. 4 naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona) - v tejto súvislosti je ale podstatným záver, že celkový kontext dotknutej trestnej veci predstavuje mimoriadne „silný“ predpoklad pre prípadné pokračovanie obžalovaných v trestnej činnosti z dôvodu jej možno skôr čo do jednotlivých subjektov účastného obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami, resp. ich prekurzormi a ich výrobou „náhodilej“ povahy, avšak čo do pomerne „frekventovaného“ rozsahu a prezumovanej dĺžky takéhoto údajného konania.

Nadalej platí a zostáva v naznačenej súvislosti, že aj druh, charakter a najmä rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti môžu byť tými okolnosťami, na základe ktorých možno posúdiť určité konanie obvineného z pohľadu existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je treba rozlišovať medzi konaním spočívajúcim v jednorazovom akte a takou - v kontexte predmetnej trestnej veci čo do existencie dôvodného podozrenia silne „spravdepodobnenou“ - eventualitou, keď ide o pokračovanie v trestnej činnosti alebo jej opakovanie po určitú dobu. Najmä ak ku charakteru trestnej činnosti pristúpia aj určité okolnosti rezonujúce z osobného života obžalovaného pred vzatím do väzby.

Práve to sú tie skutočnosti spadajúce pod druh, charakter, rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ktoré musí súd zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe, a to samozrejme uvedením konkrétnych skutočností z nich vyplývajúcich, ktoré zakladajú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti, dokonania trestného činu, o ktorý sa obžalovaný pokúsil, či vykonania činu, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil. To, že uvedené je možné zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe, vyplýva z ustálenej súdnej praxe, ktorú dlhodobo aplikujú všeobecné súdy (k tomu napr. III. ÚS 178/2008, IV. ÚS 375/2008, II. ÚS 466/2012, II. ÚS 282/2016, III. ÚS 488/2016, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 384/2019, III. ÚS 227/2020, I. ÚS 552/2020, II. ÚS 31/2021, III. ÚS 202/2021).

Skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd nesúhlasil s právnou kvalifikáciou konania obžalovaných aj ako zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny (s tým súvisiacim štruktúrnym a hierarchickým členením, resp. „jasným cieľom“ ako znakmi typickými práve pre takto pôsobiace skupiny osôb), nemôže byť vnímaná neprípustne zjednodušeným spôsobom tak, že žiadna údajná trestná činnosť takého alebo onakého druhu „neexistovala“. V tom spočíva zásadný rozdiel oproti „sile“ daného dôvodu väzby v prípade „klasického“ rozloženia zločineckej skupiny, resp. napríklad v prípade korupčných trestných činov páchaných verejnými činiteľmi, kedy okamih „rozkrytia“, prípadne „straty“ účinnej možnosti ďalej pokračovať v údajnej trestnej činnosti je spravidla naviazaný (a to takmer bytostným spôsobom) na okamih vzatia „rozhodujúceho“ článku do väzby, vzdaním sa funkcie a pod. V posudzovanom prípade je práve povaha skutkového deja tak, ako Špecializovaný trestný súd uviedol tomu zodpovedajúcim spôsobom vo výrokovvej časti rozsudku a tento opísal v jeho odôvodnení. Konkrétne žiadna skutočnosť v zásade nebráni obžalovaným v možnosti ďalšieho „fungovania na trhu“

podobne v zmysle doteraz produkovaných výsledkov vykonaného dokazovania.

Takto formulované a dôkazne podrobným spôsobom dokumentované dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu osobitne závažnej povahy v sebe prirodzene poníma potrebu osobitne precízneho skúmania všetkých skutočností viažucich sa tak k osobám obžalovaných, ako aj prognózovaniu ich konania v prípade ďalšieho stíhania na slobode. Za súčasného stavu preto nezostáva nič iné než uzatvoriť, že dôvodnosť obavy z prípadného pokračovania v trestnej činnosti naberá v spojení s vyššie konkretizovanými skutočnosťami vysokú intenzitu, ktorá nateraz naďalej prevažuje nad právom obžalovaných na osobnú slobodu.

Ohľadom konkrétnych sťažnostných námietok obžalovaných možno uviesť, že tieto sú v zásade koncentrované na existenciu priesťahov, ktorými mal konanie vo veci samej zaťažiť tak Špecializovaný trestný súd, ako aj sám najvyšší súd v zmysle formulovanej argumentácie obsiahnutej v predmetných žiadostiach o prepustenie z väzby. A sekundárne k tejto zásadne izolovanej otázke možno poukázať na hodnotenie dôkazov a s tým súvisiace výhrady obžalovaných.

Napriek rozporom, na ktoré je opakovane poukazované aj v odvolaniach obžalovaných, sa napokon v kontexte tohto uznesenia možno s touto skutočnosťou vysporiadať zákonne konformným a z daného hľadiska úplne postačujúcim spôsobom - poukazom na hodnotenie týchto rozporov Špecializovaným trestným súdom v odvolaní napadnutom rozsudku (ako aj tam uvádzanými dôvodmi ich vzniku). Tento faktor ale patrí prioritne do sféry hodnotenia dôkazov pri rozhodovaní vo veci samej - a výnimku neurobí odvolací súd ani v tomto uznesení, ktorého predmetom nie je rozhodnutie vo veci samej, avšak konanie a rozhodovanie o osobnej slobode obžalovaných.

Toto boli dôvody, na ktorých podklade odvolací súd argumentáciu obžalovaných obsiahnutú v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu vyhodnotil ako nedôvodnú. S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je u obžalovaných stále daný. Tento je, podľa názoru najvyššieho súdu, naďalej spoľahlivo daný s poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti, a to v intenzite, ktorá je priamo úmerne zodpovedajúca súčasnému (aj keď pokročilému) štádiu trestného konania.

Najvyšší súd, pokiaľ ide o tretiu materiálnu podmienku väzby (viď § 71 ods. 1 Trestného poriadku „... a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81“), uvádza, že nakoľko väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného a jej podstatou je nevyhnutné pozbavenie osobnej slobody obvineného, ide napriek tomu o procesný prostriedok len fakultatívnej povahy. Obmedzenie ďalších práv a slobôd, ktorých výkon nie je zlučiteľný s výkonom väzby, ktoré umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu uskutočnenie a skončenie trestného konania za súčasnej existencie dôvodov väzby, prioritizuje možnosť nahradenia väzby menej invazívnym procesným prostriedkom, teraz v zmysle naposledy citovaného ustanovenia dokonca povinnosťou, čo však nebolo nič neobvyklé ani za predchádzajúceho právneho stavu.

Pri rozhodovaní o väzbe musí súd dôsledne zvažovať, či a do akej miery ponechanie obvineného na slobode zvyšuje nebezpečnosť jeho konania zakladajúceho väzobný dôvod a či obmedzenie osobnej slobody obvineného výkonom väzby nie je celkom zjavne neprimerané k miere zvýšenia rizika, ktoré by vyplývalo z jeho zotrvania, či ponechania na slobode.

Najvyšší súd preto zároveň obligatórne skúmal, či by väzbu obžalovaných nebolo možné nahradiť procesnými prostriedkami nahrádzajúcimi väzbu (podľa § 80 alebo § 81 Trestného poriadku), a to možnosťou nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c), písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b), resp. s poukazom na ods. 2 veta tretia označeného ustanovenia Trestného poriadku a peňažnou zárukou podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v podstate v zhode s návrhmi oboch obžalovaných dospel k záveru, že v súčasnom štádiu

trestného konania už možno konštatovať také výnimočné okolnosti prípadu, ktoré označené nahradenie väzby podmieňujú, keďže obžalovaní sú stíhaní pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona [inštitút nahradenia väzby podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 veta tretia Trestného poriadku]. Podmienka zisťovania takýchto výnimočných okolností na nahradenie väzby pritom aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky sleduje legitímny cieľ a je ústavne udržateľná.

Najvyšší súd ich väzbu nahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a za uloženia primeraných povinností a obmedzení prepustil obžalovaných z väzby na slobodu. Súčasne nariadil kontrolu uložených povinností a obmedzení technickými prostriedkami.

Výnimočné okolnosti prípadu umožňujúce nahradenie väzby sú veľmi špecificky a pre tento konkrétny prípad tvorené súhrnom - mozaikou viacerých skutočností. Predovšetkým s poukazom na pokročilé štádium trestného konania, vykonané dokazovanie, s tým súvisiacu „rozpracovanosť“ danej veci a celkovú dĺžku trvania väzby - pri obžalovanom A. F. skoro 2 a pol roka, u obžalovaného K. K. J. takmer 2 roky, a síce len podporne, ale aj jeho starostlivosť o dcéru, zároveň by obaja mali mať umožnené pracovné zaradenie do života, preto možno uzavrieť, že kladný efekt nahradenia väzby menovaných dohľadom probačného a mediačného úradníka a primeraných povinností a obmedzení, konkrétne majú na mysli najmä kontrolu technickými prostriedkami - zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby, je v tomto momente skôr v reálne očakávateľnej a pre nahradenie väzby nevyhnutnej rovine. Do úvahy vzal najvyšší súd aj to, že dĺžku konania, a teda aj trvania väzby, obžalovaní žiadnym spôsobom negatívne neovplyvnili.

Najvyšší súd má v tejto súvislosti za vecne správne a zákonne súladné právne úvahy, ktoré jasne odôvodňujú prijatý pozitívny záver o možnosti náhrady väzby obžalovanými označenými procesnými prostriedkami.

Riadiac sa vyššie uvedeným, rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.